

lille Bevilling paa Finansloven paa 4000 Kr. til Fjerkræavl i Danmark, men den gives til den allerede bestaaende Forening. I det sidste Aar er der imidlertid dannet en ny Forening, der hedder landøkonomisk Forening for Fjerkræavl. Den vil kun arbejde for Nyttedyr og Eksport. Den tæller allerede over 700 Medlemmer, og dens væsentligste Hensigt er at forbedre Fjerkræavl. Derfor bestemmer dens Vedtægter, at der skal dannes Avlscentre rundt omkring her paa Sjælland. Der er allerede oprettet adskillige saadanne Centre rundt omkring i Landet. Men disse Forsøg kræve Penge, og en ny Forening som denne har ikke Raad til saadanne, uden at der ydes Støtte fra anden Side. Jeg tror i hvert Fald, at disse Oplysninger ville godt gøre, at Foreningen har Krav paa Opmærksomhed, navnlig naar det tillige kan paavises, at denne Del af vort Husdyrbrug har nationaløkonomisk Betydning i disse daarlige Tider, idet vort Landbrug derved faar en lille ny Virksomhed, som ogsaa vil give Indtægt. Det har saaledes i 1891 givet 7 Mill. Kr. og er siden naaet op til 10 Mill. Kr. Det er jo ikke nogen lille Sum, der saaledes kommer ind ved Fjerkræavl, og saa maa man betænke, at der ved Siden deraf her i Landet bliver forbrugt Æg for det dobbelte, selv Fjerkræforbruget andrager c. 5 Mill. Kr. Vi komme saaledes op paa en Produktion ved Fjerkræavl paa ikke saa lidt over 30 Mill. Kr. Jeg tillader mig derfor at henstille til den højtærede Finansminister og det kommende Finansudvalg at tage Fjerkræavl med, saaledes at der ogsaa bliver givet noget til dens Avlscentre. Jeg tror, det vil blive paaskjønnet ude i Befolkningen, og at Fjerkræavl har Krav paa en saadan Støtte, som den ikke kan faa paa anden Maade. (Som sagt, den paa Finansloven opførte aarlige Bevilling gives til en anden Forening, saaledes at den nævnte ny Forening vel næppe kan faa noget af den. Jeg tror, den fortjener at støttes, ogsaa fordi Fjerkræavl udøves af de mange, saaledes at den store Del af Samfundet vil komme til at høste godt af Bevillingen. Vi arbejde jo stadig paa at danne de mange Hjem — saaledes ved Husmandsloven, som nu ligger i Landstinget — og at gøre dem selvstændige ved at skaffe dem flere Indtægtskilder end den Jord, de have. Jeg haaber, at min Henstilling vil blive modtaget med Velvilje af den højtærede Finansminister og det kommende Finansudvalg. — Jeg skal endvidere gøre en Bemærkning til en

paa Finanslovens § 26 opført Bevilling til Kødeksport. Jeg kan i det væsentlige billige den antydede Fremgangsmaade. Jeg tror, det er rigtigt at støtte de allerede oprettede Eksportslagterier for at lette dem Adgang til at faa Kreaturerne eksporterede, navnlig for Sjællands Vedkommende, hvor man er udelukket fra at eksportere levende Kreaturer. Jeg tror ogsaa, at de Slagterier, der eksistere for Sjællands og maaske ogsaa for Jyllands Vedkommende, ere tilstrækkelige til at slagte de Kreaturer, der komme frem paa Markedet. Jeg tror ikke, at der behøver at oprettes flere Slagterier af den Grund, da man allerede er i Stand til at slagte et tilstrækkeligt stort Antal af, hvad der her bliver produceret. Der staar i Motiverne, at der vil kunne blive Spørgsmaal om at træde hjælpende til ved Oprettelsen af et større Slagteri et eller andet Sted. Jeg kan ganske tiltræde denne Tanke, men da jeg ikke rigtig kan forstaa, hvad der derom siges i Motiverne, skal jeg tillade mig at gøre et Par Bemærkninger derom efter først at have oplæst dette lille Stykke af Motiverne: „Endvidere vil der for Sjællands Vedkommende, naar Slagtning til Eksport skal foregaa i større Omfang og paa saa gunstige Betingelser for Producenterne som muligt, kunne blive Spørgsmaal om at træde hjælpende til ved Oprettelsen af et større og for Afsætningen heldig beliggende Eksportslagteri. Ønsker herom have gentagne Gange været fremme blandt sjællandske Landmænd.“ Det skal altsaa tages af den Sum, som bliver tilbage, naar de forskellige opførte Poster ere bleve udredede, saaledes at der for den Sum, der maatte blive tilovers, kan blive oprettet et Eksportslagteri, f. Eks. her i Kjøbenhavn. Naar der i Motiverne staar „heldig beliggende“, maa det vel nemlig være Kjøbenhavn, der menes. Jeg tror imidlertid ikke, at Landmændene, navnlig ikke Landmændene her paa Sjælland, ville være glade ved, om der af Statskassen blev givet en Del Penge til Kjøbenhavns Kommune, for at den kunde udvide sit Slagteri her i Kjøbenhavn. Landmændene vide nemlig baade fra Fortid og fra Nutid, at Forholdene her i Kjøbenhavn just ikke ere gunstige for Landmændene. Vi vide, at Kjøbenhavn i saa Henseende ikke har vist os nogen som helst Opmærksomhed, men tværtimod har spærret os ude fra at komme ind med vore Varer. Hvis der blev oprettet et saadant stort Slagteri her i Kjøbenhavn med Støtte fra Statens Side, vilde vi blive prisgivne Kjøbenhavn og derved komme til at lide et stort eller